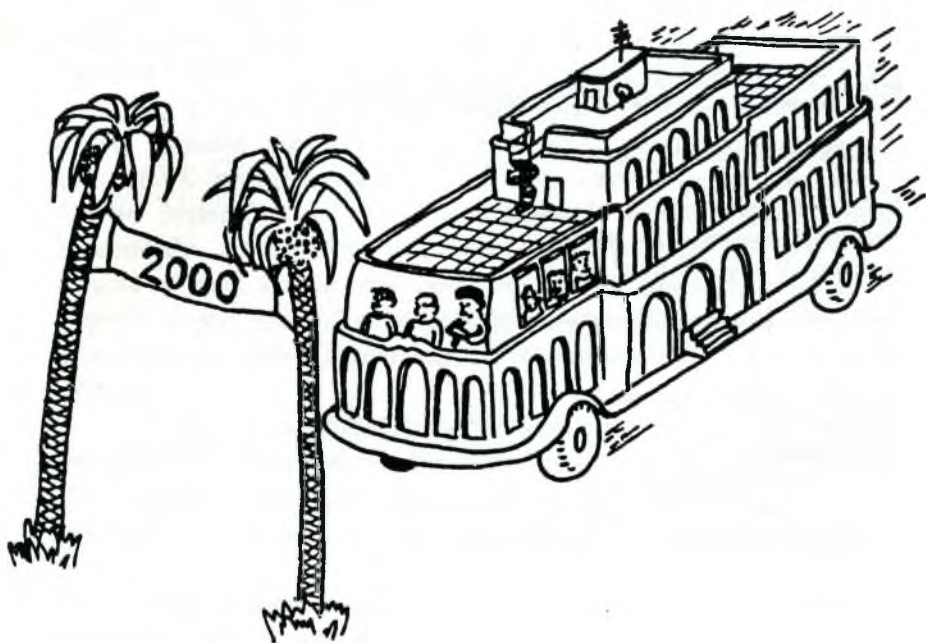

BRÁZDA

ČASOPIS ALUMNŮ NEPOMUCENA

1/1999-2000

OBSAH:

Slovo úvodem	<i>Jan Mráz</i>	3
Kronika	<i>Pavel Klouček</i>	5
Tschechisches Sodawasser	<i>Stanislav Příbyl</i>	8
Il corso della lingua italiana	<i>Pavel Moravec</i>	10
Neopomeňte v CIC	<i>Stanislav Příbyl</i>	11
Pravda	<i>Štěpán Glac</i>	12
Výstup na Monte Viglio	<i>Marek Kozák</i>	13
Seminární výlet	<i>Marek Slatinský</i>	15
Cimrmanovské objevy v Nepomucenu	<i>Vojtěch Novotný</i>	16
Krkavčí důvěra	<i>Jiří Kaňa</i>	19
Život ve fontáně	<i>Tomáš Holý</i>	20
Víra a úzkost podle Jn 14,1-14	<i>Jan Houkal</i>	21
Poděkování - gratulace	<i>Gejza Veselý</i>	23

BRÁZDA, ČASOPIS ALUMNŮ NEPOMUCENA

<http://mujweb.cz/www/roma.net>

Redakce: Štěpán Glac, Michal Umlauf

Technická spolupráce: Jan Houkal

Ilustrace © Vojtěch Brož

Za obsah příspěvků odpovídají jejich autoři

Adresa:

Pontificio Collegio Nepomuceno

Via Concordia, 1

00183 Roma

Te.: 0039-06-7000 985

e-mail: nepomucenum@seznam.cz

e-mail redakce: brazda.exalumnus@atlas.cz

© 1. prosince 1999

BRÁZDA srdečně děkuje všem, kteří jí umožňují vzniknout
svým finančním příspěvím

Slovo úvodem ...

Letos přišla zima o něco později než jiné roky, ale zato si dala záležet, abychom si jí všimli. Prakticky po celé Evropě, Itálii nevyjímaje, padal sníh.

Ale stojíme na počátku adventu, tak se zase není tolik co divit.

Tento advent je možná poněkud jiný než ty ostatní. Nejenom, že se blíží svátek sv. Silvestra a s ním zajímavá změna letopočtu: já tedy doufám, že syndrom letošní silvestrovské noci na naše studenty nijak zvlášť nepůsobí a že jsou všichni Y2K ready. Zato o několik dní dříve, o slavnosti Narození Páně, bude zahájen Svatý rok. Naše příprava na vánoce tedy bude poznamenána blížícím se rokem, ve kterém oslavíme výročí Kristova vtělení, rokem milosti Pánovy.

Jak mnozí čtenáři vědí, letos bude stát na náměstí sv. Petra vánoční strom od nás, konkrétně z ostravsko-opavské diecéze. K předání stromu Svatému Oci přijedou do Říma kromě biskupů také představitelé naší země, včetně pana prezidenta Havla. Pan prezident má ve svém programu i návštěvu naší koleje, což bude historická událost, protože ji poprvé v její sedmdesátileté historii navštíví hlava českého státu. I to je jedno z těch našich nepomucenských adventních očekávání.

Chtěl bych využít této příležitosti a popřát všem našim čtenářům milostiplné prožití vánočních svátků a dobrý vstup do nového roku. Kéž vás všechny Pán posílí ve věrnosti evangeliu a radosti z Jeho příchodu do světa i do našich životů.

Na dalších stránkách Brázdy se budete moci "nadechnout" atmosféry, která vládne v koleji. Je opravdu bratrská a já jsem vděčný Pánu i všem těmto bratřím, že zde mohu být. Totiž žít uprostřed pěkných vztahů je úžasná síla, kterou si možná

uvědomíme až tehdy, když toto chybí. Tak bych chtěl poděkovat všem, kteří se podílí na spoluutváření našeho společenství, otci vicerektorovi, otci spirituálovi i všem alumnům.

Náš čas trávíme jako ostatní lidé v práci. A není jí málo. Občas se člověk setká s jakýmsi podceňováním duševní práce, jakoby dotyčný vlastně "nic nedělal". Není to pravda, tato práce je někdy velmi, velmi náročná. A já mohu pozorovat, že mezi našimi alumny je opravdu velké studijní úsilí. Tím bych chtěl ujistit především vás všechny, kteří nás podporujete, ať modlitbou, ať hmotně. Zároveň také prosím, abyste na nás ani nadále nezapomínali. Jsme lidé jako ostatní, máme své přednosti i své limity. Ale pracujeme zde pro to, abychom pro naši zemi byli dobrými kněžími, připravenými po stránce duchovní i intelektuální, těmi, kteří se nebojí dát všechno co jsou a co mají k dispozici našemu Pánu, ve službě lidem, ve službě hlásání evangelia. Kéž by se to v co největší míře opravdu dařilo.

A nakonec ještě jedno: Jubileum 2000 se vydaří tehdy, jestliže se otevřeme darům, které nám takto Pán skrze svou Církev nabízí. Mám touhu, aby tyto oslavy byly chvílemi radosti lidí i radosti Boží, aby se tento čas stal opravdu časem milosti, příležitostí k setkání s mimořádnou, každého z nás zahrnující a objímající Boží láskou. Toto přeji a vyprošuji všem Vám, kteří se ve Svatém roce vydáte na pouť do Říma, ke hrobům apoštolů a prvokřesťanských mučedníků. Přijďte se podívat i do Nepomucena!

Jan Mráz, rektor

Kronika

Léta Páně 1999 ve večerních hodinách dne 30. září zrcadlily se barevná světla ohňostrojů na právě zrestaurované fasádě baziliky svatého Petra. Den poté byla zahájena evropská biskupská synoda.

V prvních říjnových dnech sjíždějí se alumni Papežské koleje Nepomucenum ze všech koutů našeho starého kontinentu. Řím je všechny vítá tmavomodrými nebesy a prohřátým ovzduším. Smočí tedy svá cestou unavená těla ve vodách Středozemního moře. Později se ukáže, že tato rozkoš byla letos poslední svého druhu, neboť již v týdnu od 4. do 10. října přichází citelné ochlazení. Zmiňovaný čas je ovšem vyhrazen duchovním cvičením, a tak mohou exercitanti silněji prožívat odumírání světu - ve spojení s koloběhem přírody, kde zánik bude příštího jara vystřídán znovuzrozením v květech. Po celý týden k duchovnímu procitnutí povzbuzoval a naději do ochablých srdcí vléval otec Špidlík.

Alma mater - Univerzita Lateránská zahájila období přednášek dne 11. října - navzdory stále sílícímu stavebnímu ruchu, který panoval na chodbách i v nádvořích. Zbiječky útočily na sluch alumnnů, posléze ředidla syntetických barviv dráždila jejich sliznice, pouze zrak zůstal nezasážen, neboť svářečské práce byly vykonávány s uctivým odstupem. Cíl (Culmen et Fons) veškerého snažení měla být papežská vizitace, konaná dne 16. listopadu. O ní však později.

Svatý otec zahajoval nový školní rok církevních univerzit slavnou svatou dne 15. října slavenou ve vatikánské bazilice svatého Petra.

Svátek baziliky nám místně bližší, totiž Lateránské, jsme si připomněli v kolejni kapli. Ve slavnostní promluvě jáhna zazněla chvalořeč na chrám svatých Janů, který je mnoha událostmi a osobnostmi spojen s naší slovanskou vlastí.

Dne 27. října zablyškly se stoly refektáře naleštěnými sklenkami, které byly pozvednuty u příležitosti narozenin ředitele pouňho domu mons. Janouška. Po gratulaci rozezněly se místnosti suterénu písní „Želva“ autora Petra Jandy. K blahopřání se později připojila též výprava vedená jedním knězem brněnské diecéze, otcem Michalem Špačkem.

kteřá toho času pobývala pod přívětivým přístřeším Casa Concordia. Dlužno dodat, že tito po všech stránkách vzorní poutníci byli zajisté tím nejlepším dárkem a nejsrdečnějším oceněním snah jejich hostitele, otce Janouška.

Dušičkové dny byly příležitostí, aby se alumni pod zkušeným vedením jáhna Tomáše Holého vydali na Campo Verano, kde setrvali ve chvíli tiché modlitby u hrobky koleje.

Závěrečným bodem naší kroniky budiž návštěva náměstka Petrova, kterou poctil Lateránskou univerzitu dne 16. listopadu. V jubilejním roce totiž nejen baziliky skýtají možnost vstoupit slavnostní branou. Těž i naše zbrusu nová vstupní hala symbolizuje vykročení do nového tisíciletí. Je milé, že to byly kroky Svatého otce, které jako první zazněly na mramoru proskleného vestibulu.

Jak to vypadá ...

Jak to vypadá s novými adpty na exalumno - ptají se možná někteří z Vás. Proto úplný závěr první kroniky v novém školním roce patří údajům o počtu Bohoslovců a kněží studujících v koleji:

diecéze	seminaristé	studium	kněží	studium
litoměřická			Kubiček Petr	II. roč. licenciátu
plzeňská	Glac Štěpán	I. roč. teologie		
česko- budějovická	Henzl David	I. roč. teologie		
pražská	Houkal Jan	II. roč. teologie	Příbyl Stanislav	II. roč. licenciátu
	Semela Pavel	III. roč. teologie	Wasserbauer	

diecéze	seminaristé	studium	kněží	studium	
	Novotný Vojtěch ¹ Scarano Angelo ²	doktorát III. roč. licenciátu	Zdeněk	II. licenciátu	roč.
královehradecká			Brož Vojtěch	II. licenciátu	roč.
ostravskopavská	Kozák Marek Moravec Pavel	I. roč. teologie I. roč. teologie			
olomoucká	Umlauf Michal	I. roč. teologie	Kornek Jan Žůrek Petr Mičo Milan	II. licenciátu doktorát doktorát	roč.
brněnská	Slatinský Marek Klouček Pavel Mičánek Miloš	I. roč. teologie III. roč. teologie III. roč. teologie	Holý Tomáš ³ Kaňa Jiří Mareček Petr	I. licenciátu doktorát doktorát	roč.
nitránska			Argaláš Dušan Kaššovic Stanislav	I. licenciátu I. licenciátu	roč. roč.

Pavel Klouček

¹ Student filosofie, laik z Prahy

² Student Pisma Svatého, laik-laik

³ Jáhěn od Svatého Tomáše

TSCHECHISCHES SODAWASSER

ČESKÁ SODA

Alles Gute – všechno dobré

Heute erzählen wir uns etwas über die Feministinnen in der Kirche.

Dnes si povíme něco o feministkách v církvi.

Liebe Feministinnen und abscheuliche Maskulinisten!

Milé feministky a odporní maskulinisté!

Jesus hat die Kirche als Gemeinschaft freier, aktiver, spontaner, selbstbewusster und sich selbst verwirklichender Christinnen und Christen, bzw. Katholikinnen und Katholiken gegründet.

Ježíš založil církev jako společenství svobodných, aktivních, spontánních, sebevědomých a seberealizujících se křesťanek a křesťanů, resp. katoliček a katolíků.

Bald hat die Kirche dieses Ideal Jesu verlassen, und die patriarchalen unterdrückerischen Machtstrukturen wurden heftig und rücksichtslos eingesetzt.

Církev brzy opustila tento Ježíšův ideál, a patriarchální utlačovatelské mocenské struktury byly prudce a bezohledně nasazeny.

Erst unsere emanzipierten Frauen möchten auf allen Ebenen der Kirche ihr spezifisches Empfinden zur Geltung bringen und dadurch die Position der verknöcherten Greise im Vatikan mit ihrem Engagement in Frage zu stellen.

Teprve naše emancipované ženy by chtěly uplatnit na všech úrovních církve jejich specifické citění a pochybnit tak svým angažmá postavení zkosnatělých starcu ve Vatikánu.

An der 47. Versammlung des Katholischen Frauenbundes in Deutschland wurde wieder eine starke Kritik an den kontraproduktiven vatikanischen Verboten der Diakon- als auch der Priesterweihe der Frauen ausgeübt.

Na 47. shromáždění Německého katolického spolku žen se opět konala silná kritika kontraproduktivních vatikánských zákazu jáhenského, jakož i kněžského svěcení žen.

Leider haben die konservativen Kreise in der Kirche alle Errungenschaften des II. Vatikanums allmählich durch die Diskussionsverbote abgeschafft.

Bohužel konzervativní kruhy odstranily skrze zákazy diskuse všechny výdobytky Druhého vatikánského koncilu.

Die deutschen Frauen haben in der Kirche tausende ehrenamtliche Stunden geleistet und sie lassen sich von diesem polnischen Papst nicht als unmündige Kinder behandeln und bevormunden.

Německé ženy vykonaly v katolícké cirkvi tisíce neplacených pracovných hodín a nenechajú sa sebou od tohoto poľského pápeža zacházať ako nedospelé deti a dávať si ucpávať ústa.

Als Protest- und Trauerzeichen haben alle Teilnehmerinnen der Versammlung des KFBD, die sich selbst für Priesteramtskandidatinnen halten, eine violette Stola angezogen, um zu demonstrieren, dass nicht nur die neurotischen zölibatären Männer zum Priester geweiht werden dürfen.

Na znamení smutku a protestu si oblékly fialovou štolu všetky účastnice shromaždenia NKSŽ, ktoré sa samy považujú za povolané ke kněžství, aby ukázaly, že nejen neurotiční celibátní muži smějí být svěceni na kněze.

Ihre Hilde – Gertrude von Neufrau – Neumann.

Milý český čtenáři!

Nelíbí se Ti snad něco na vyostřených názorech Tvých německých souvěrkyň, snad plátky třeba Kirche in Not/Ostpriesterhilfe či Renovabis, které Ti umožňují vznešené studium na hyperpravověrných papežských /jezuitských, dominikánských, tereziánsko-šňupalských/ univerzitách? Buď tedy, milý synu, pamětliv nesmrtelného výroku ex-rektora, páně Msgre Janouška: „Pro vás všechno, co pochází z Německa, je d'ábel. Jenom když to nese marky, je to anděl!“

Stanislav Příbyl

Il corso della lingua italiana

Už se Vám někdy stalo, že by Vám ve škole učitel usnul během vyučování, nebo dokonce při výkladu důležité látky? Někteří z nás, letos nově příchodci do Nepomucena, jsme to štěstí měli. Ale začněme pěkně od počátku.

Bývalo zvykem, že před nástupem do Nepomucena strávili noví alumní nějaký čas v italských rodinách. Přes veškerou snahu našich předchůdců, za kterou moc děkujeme, se letos takové pobyty už nepodařily zajistit. 'Abychom se všichni alespoň trochu "zahřáli na provozní teplotu", přijeli jsme do Nepomucena o měsíc dříve a celé září navštěvovali jazykový kurz italštiny na Gregoriánské univerzitě. Přestože naše jazykové základy byly velmi odlišné, setkali jsme se všichni čtyři po vstupním testu ve stejné skupině. V desetičlenné třídě měla tak naše země největší zastoupení. Jak už to u našichů v cizím prostředí bývá, sedli jsme si vedle sebe, abychom drželi pohromadě, a to si brzy vysloužilo přezdívku přímo od naší učitelky, která nás začala oslovovat "fronte ceco". A i když jsme se hned třetí den "rozptýlili do prostoru", abychom také poznali více naše nové spolužáky, přezdívka nám už zůstala. Myslím si, že tento kurz byl pro nás přínosný nejen díky procvičení italštiny, ale byl pro nás také prvním seznámením s univerzálností Říma. Naši spolužáci byli z Rwandy, Brazílie, Kuby, Španělska, Německa a Rakouska. Když jsme diskutovali v rámci procvičení jazyka nad nějakým tématem, mohli jsme pozorovat rozdílnost názorů, které často byly ovlivněny tím, z jaké země kdo pocházel. A krom toho všeho byl pro nás tento kurz také prvním větším seznámením se s Itálií a jejími zvyky. Každé ráno jsme po snídani spěchali na zastávku autobusu č. 628, který nás dopravil na Piazza Venezia. Prvním překvapením bylo, že ve zdejší městské hromadné dopravě neexistuje jízdní řád. Na konci kurzu jsme pak mohli statisticky konstatovat, že autobus vždy odjížděl někdy mezi 8,14 a 8,27. Dalším zajímavým zjištěním bylo, že ne všechny dveře v autobusu jsou pro výstup, a tak jsme někdy málem "přejeli". Nemluvím už o našem obdivu způsobu jízdy po Římě nebo třeba toho, kolik lidí se vejde do jednoho autobusu.

Troufám si však říci, že nejzajímavějším bodem celého kurzu byla naše učitelka Ursula. Každý den jezdila do školy na svém motorínu, čímž si vysloužila obdiv některých z nás. Myslím si, že její nejtypičtější vlastností byla neustálá únava - na začátku výuky byly unavená, protože bylo ještě ráno, v polovině vyučování byla unavená, protože jsme měli za sebou už dvě hodiny a když se blížila jedna hodina po polední a s ní přicházející závěr výuky, byla unavená, protože jsme byli na konci. Mimo jednu přestávku, kterou měly i všechny ostatní třídy, měla naše skupina ještě mimořádnou přestávku po hodině výuky. Ursula se na nás podívala a řekla: "Siete stanchi, allora facciamo cinque minuti di pausa." Tato pauza pak spočívala v tom, že si šla dát na chodbu svou cigaretu, zatímco

my jsme otevřeli okna a pozorovali italské dělníky, kteří pracovali přímo pod našim oknem a během celého kurzu sloužili jako zvuková kulisa pro chvíle ticha (a bohužel i pro chvíle mluvení).

Jednoho dne nabrala únava naší učitelky Ursuly takové míry, že nám při vyučování usnula. Zrovna nám zadávala samostatnou práci, aby si na chvíli oddychla, ale při obrácení listů v knize ji to najednou přepadlo. Začali jsme tedy pracovat sami a za chvíli už se Ursula vzpamatovala a hodina pak pokračovala klasickým stylem - tedy další samostatnou práci.

Jak vidíte, měli jsme během našeho kurzu o zábavu opravdu postaráno. Rád bych však na konci konstatoval, že i přes některé chybičky nám tento kurz hodně pomohl a uvedl nás alespoň trochu do tajů italského jazyka. Na konci kurzu se pak naše "fronte ceco" s ostatními rozloučilo písní "Strč prst skrz krk", která jim trochu ukázala krásy a těžkosti naší rodné řeči a která sklídila velký ohlas. No a pak už se naše cesta ubírala z Gregoriánské univerzity ke konkurenci, tedy k naší milované Pontificia Univeritas Lateranensis, kde jsme po exerciciích začali většinou už popáté v životě první ročník.

Pavel Moravec

Naše Svatá Hierarchická Matka vybízí své milované syny ke zdržení se veškerých prostopášností slovy Kodexu práva kanonického: "Ať se duchovní naprosto zdržují všeho, co se nehodí na jejich stav: nesmějí provozovat nepřístojná umění; nesmějí se věnovat hazardním hrám o peníze; nesmějí nosit zbraně, leč když se naskytá pádný důvod k obavě; nesmějí se oddávat hodbě, nikdy pak nesmějí konat štvánice; nesmějí chodit do hostinců ani jiných podobných místností bez nutné potřeby anebo jiného pádného důvodu schváleného místním ordinářem." (CIC/ 1917, c.138)

Stanislav Příbyl

Pravda

Seminář o tak malém počtu lidí, jako je zde (v tomto roce celkem 10 bohoslovců), jsem si nikdy, zvláště po dvou letech v pražském semináři, dost dobře nedokázal představit. Jsem tu zatím jen krátce na to, abych odhalil všechny přednosti a nedostatky tak malého počtu osob v semináři, jedno mne však zaujalo.

Některé procesy týkající se každého prostředí, kde žijí lidé pohromadě, probíhají v menším počtu lidí mnohem rychleji než ve velkých, často anonymních prostředích.

Každý z nás pochází z jiného koutu republiky, každý si přivezl z domova, z farnosti, ze svých předchozích studií určité zvyky, způsoby jednání a názory, které leckdy není ochoten jen tak opouštět. Tím jevem, který mne zaujal, je právě střet těchto růzností. Někdy mi připomíná drobné potůčky, které se spojily v jeden bublající potok a spolu nesou všechno, co do nich napadalo. Potok zurčí, omílá kameny, najednou se proud zrychlí, voda začne jakoby vřít, po chvíli se zas uklidní, a pokojně teče dál.

Občas přemýšlím, kdo má pravdu a jaký způsob jejího sdílení druhým je moudrý. Člověk k tomu hledá nejrůznější a nejvhodnější prostředky, leckdy ale zjistí, že tím dosáhl efektu úplně jiného, než očekával. Je chyba v použitém prostředku, nebo snad ještě někde jinde? Což zkusit se maličko povznést a z větší výšky se na tuto záhadnou skutečnost podívat? Možná pomůže následující přirovnání:

Někdy si zde, především vzhledem k předmětu, který zde studujeme, připadám jako takový malinký brouček, který už dávno zjistil, jak voní mateřidouska,

dokonce že se z ní dá přelézt na velikánskou žlutou pampelišku. A to ani ten starý střevlík s černými krovkami, který už tu žije tak dlouho, náš palouk tak dobře nezná. A brouček je svým objemem tak opojen, že ani nevnímá, že za tím silně vonícím fialovým trsem žijí mravenci. A když náhodou nějakého zpozoruje, jak se šplhá po vedlejším stěblu nahoru ke sluníčku, povídá si sám pro sebe, jaký je to ale hlupaček ten mravenec, že se vydal po tom špatném stěblu, vždyť přeci nejlip je vidět z toho mého. Ale co, vždyť on za to ani nemůže, mláďa prožil tam

dole v tmavém mraveništi a teprve nedávno začal objevovat taje našeho palouku. Ale mohl bych udělat dobrý skutek a povědět mu, co všechno je vidět z toho mého stěbla a jak je to úžasné kývat se v takové výšce. Trošku mu pootevřít ty jeho mravenčí očka a ukázat mu, jak vypadá svět!

Právě v to podzimní odpoledne se zatoulal do těchto končin malý klučina a se zájmem pozoruje drobného broučka. A ani netuší, o čem ten drobeček zrovna přemýšlí...

Štěpán Glac

Výstup na Monte Viglio

Jak už bývá skoro zvykem, začátek školního roku bývá často spojen s různými plány a předsevzetími. Napláňovat se dají různé věci, ale čím více něco plánujeme, tím spíše se nakonec může stát, že se setkáme s něčím, s čím jsme nepočítali, a tak se náš plán může rozpadnout. Ale to se nám nestalo, neboť náš výlet, prozřetelně naplánovaný den předem, nemělo čas překazit ani počasí nebo jiné nepředvidané okolnosti.

Jako cíl výstupu jsme si zvolili horu Monte Viglio, která leží v západní části pohoří Monti Simbruini a je vysoká 2156 metrů. Teď si jistě říkáte, že to už přeci je nějaká výška, to už není žádný kopeček, ale i při této výšce jsme pamatovali, že začíná školní rok a že musíme náročnost zvyšovat postupně. A tak jsme byli dopraveni Škodou Felicií a pilotem Vojtěchem do horské vesničky Filetino, která leží asi 1000 metrů nad mořem. Před námi se tyčila hora a my jsme měli před sebou převýšení přibližně 1100 m.

Výpravu tvořila pětičlenná posádka, která byla vybavena na výstup podle potřeby a nechyběla samozřejmě ani mapa. A právě mapa se stala prvním předmětem, který byl nadbytečný, neboť turistická značka se nám stačila schovat dřív, než jsme se ji stačili pořádně chytnout. V této chvíli byla celá výprava postavena před otázkou jak pokračovat dále. Nacházeli jsme se v listnatém porostu, odkud nebylo vidět. Ale právě v této chvíli se ukázala soudržnost celé skupiny a zkušenost vedoucího skupiny Honzy Houkala, který bez problémů ukázal směr, kterým bychom se měli vydat. Že to bylo do kopce, z toho jsme překvapeni nebyli, ale trochu nám ztížilo cestu množství listů, které leželo na cestě před námi. Kdo ví, možná to byl úmysl místních divokých obyvatel, aby nás mohli snadněji pozorovat a vědět, kde se právě nacházíme. Ale i tuhle překážku jsme zvládli, přestože nás to stalo mnoho sil. Ocitli jsme se na kopci, ze kterého bylo vidět téměř až na vrchol hory. Pohled to byl překrásný. Široký kaňon, který byl z dolní poloviny zalesněn a postupně přecházel ve skalnato-travnaté utesy, které pokračovaly až k vrcholu. Právě nyní začal ten pravý výstup a my, dodávajíc si

odvahy, jsme se razantně vydali vpřed. Každý z nás se musel poprat s výstupem sám. Čím víc jsme se blížili k vrcholu, tím víc bylo vidět rozdílnost tempa a metody výstupu. Mnozí by mohli namítnout, proč se tak hnát do kopce, když to stojí tak velkou námahu a v podstatě tam skoro nic není. Ale na vrcholu této hory byl železný kříž, a ten nabízí jiný pohled na náš výlet. V duchovním životě jdeme také neustále za Kristovým křížem a jsou různé překážky, při kterých se mnohdy zapotíme a které musíme zdolat. A právě to nám připomínala cesta do kopce. Čím jsme byli výše, tím se nám postupně vynořovala horská panoramata, o kterých se nám nezdálo. Jak jste jistě často slyšeli ve školách, příroda se chystá na podzim ke spánku. Bereme to jako samozřejmost, ale když to člověk vidí na vlastní oči, tak ho to osloví zcela jinak. S vypětím všech sil jsme dorazili na vrchol hory, kde jsme byli odměněni pěkným pohledem na Apeniny a okolní oblasti.

Vrchol byl dobyt, úkol splněn. Teď už jenom zbývalo pořádně se posilnit a vydat se na cestu zpátky, neboť se začínalo stmívat. Také se potvrdilo, že jsme byli celou dobu pozorováni místními "obyvateli", protože se prozradili. Při zpáteční cestě k nám přiběhlo divoké prase, které zůstalo stát velmi blízko, asi 10 metrů, a potom zase odběhlo. Kdo ví, jestli se s ostatními nevsadilo, že se nám podívá do tváře. Ale to se už nedozvíme. Každopádně se nám celý výlet podařil a těšíme se na další zdolávání italských vrcholů.

Marek Kozák

Seminární výlet

Poté, co jsme vybrali jako cíl našeho podzimního výletu Pompeje a Vesuv, zůstaly i nadále naše noci klidné a dny slunečné, ani jsem nepocítoval zvláštní napětí, protože samotný Řím je pro nás natolik exotický že jej ani lecjaká proslulá místa nemohou svou krásou zastínit.

Čas běžel, teplota klesala, až konečně 6. listopadu, po mši svaté a rychlé snídani, vyrazilo na jih pět samochodů osazených dvaadvaceti dušemi.

První zastávka a zároveň první cíl nás měly čekat v Pompejích, po neustálém placení u dálničních vjezdů (někteří v rámci inkulturace platili navíc službě „servizio caffè“) jsme se tam na určeném místě začali shromažďovat. Podle délky zvolené trasy postupně přijížděly z různých stran naše vozy, které se rozčlenily na dvě skupiny podle místa parkování. Osádky A1 a A4 čekaly na „správnějším místě“, skupiny A2, A3 a A5 u „správné“ dolní brány. Spojení jsme navázali pomocí nejmodernější telekomunikační techniky a sešli jsme se nahoře u pokladny. Po odborném výkladu Pavla Moravce jsme se vydali vzhůru po vytyčených trasách, vyježděných starověkých cestách, kde se před dvěma tisíci lety zastavil čas i láva. Prohlížíme dům za domem, spíše holé zdi výjimečně s malbami, které podepíraly teorii otce rektora: Pompeje = Sodoma (v rozšířené internetové verzi přinášíme fotografii Lotovy ženy).

Přesto v nás Pompeje zanechaly hluboký dojem. Viděli jsme město, na které slunce svítlo o 700 000 dní méně. Poslední činná sopka na evropské pevnině, jež pohřbila tisíce lidí při velkých erupcích v r. 79 a 1631. Na zemi hřbitovní klid, pod zemí pekelný hřmot. Přesto jsme se odhodlali pohlédnout do jejího kráteru. Vykličkovali jsme serpentinami na Vesuv, zastavili ještě před plázeňným parkovištěm, nabrali chléb, salám, jablka, s prázdným žaludkem a plnými ústy spěchali nahoru, než nastane kairoso zavření brány. Děšť začal vyháňet turisty před námi a mlha zahalila sopku. Začali jsme vzpomínat na znamení, která předchází erupci; déšť, mlha, šero, to vše už bylo a blesků jsme se měli dočkat. Hned se ozvaly hlasy, zda částka požadovaná výběřci (9000 L) není dumpingová, protože nabízí zpopelnění a vytvoření sochy v podstatě za babku. Nakonec jsme těsně před půl třetí zariskovali a vběhli do mlhy. Opatrně obešli kráter a výstup oslavili vysokohorskou premií. Čekali jsme, co uvidíme, a opravdu na zpáteční cestě jsme byli odměněni nádherným pohledem na zapadající slunce nad Neapolským zálivem, hluboký kráter a mlhu hnanou větrem modrou oblohou nad zelenými pahorky a údolími zaplavenými šedivou lávou. Naše nadšení bylo o to větší, že krásný výhled byl otázkou několika okamžiků a i když se v různých proměnách opakoval, nezevedněl. Nakonec prodavači suvenýrů zavřeli krámký, změnili se na horskou službu a jako stádo nás hnali s kopce dolů. Tam nás čekala „obědosvačina“ a poté cesta vedoucí do Říma. Po překonané bouři na nás dýchlo teplo domova v Nepomucenu.

AREOPAGITA FILOSOFICKÉ ANTROPOLOGIE, ČILI NOVÉ CIMRMANOVSKÉ OBJEVY V NEPOMUCENU

Vojtěch Novotný

Dnešní nepomucenská generace již - pohřchu - nic neví o podivuhodném objevu, který LP 1991 učinili její předchůdci a který se stal hlavním námětem Mikulášské onoho roku zapomenutý český génius Jára Cimrman pobýval kdysi v naší koleji! Ona vsutku památná událost byla důstojně připomenuta přednáškovým cyklem o dokladech jeho přítomnosti a ukázkou z Mistrovy divadelní hry *Holomrazy (nepomucenské)* Mezi všemi příspěvky cimrmanovského sympózia zvláště vynikla má přednáška *Duchovní konference Járy Cimrmana*, na níž si dovoluji odkázat a z níž zde cituji pro naše téma významné (a stále aktuální) Cimrmanovo apoftegma "Mráz jako dialektický princip proteplení mezilidských vztahů"

Šťastnou náhodou nyní cimrmanovské objevy po několika letech pokračují; navazují přítom na právě zmíněnou antropologickou perspektivu. Jejich závažnost necht' laskavě čtenářstvo, jemuž je předkládám, posoudí samo.

1. POPIS NÁLEZU

Při návštěvě knihovny nepomucenské dostal se mi do rukou učený spis *Cana mystica, sive divina ratio bibendi clericorum* (corrigena: vivendi), který r. 1888 vydal papežský komoří Mons Giovanni Bottiglia a jehož úvod napsala Jeho Excelence Mons Pietro Brillo-Fatto. Puzen nezadržitelnou zvidavostí, jal jsem se v něm listovati. Tu náhle u kapitoly "Bibit et regnat" (corrigena: vivit) nalezl jsem volně vložené útržky několika - přesně devíti - listů s krasopisným, leč zcela nečitelným rukopisem. Text byl totiž poškozen přetržením stránek, na něž navíc zřejmě kdosi cosi vylil, takže se inkoust rozpil. Z nachového zabarvení skvrny lze podle současného předního nepomucenského vino-loga P. Semely usuzovati na červené vino hrubé kvality.

Pouze tři útržky bylo možno částečně vyluštit (srov jejich překreslení péčí ctěného kolegy V. Brože). Na prvním z nich lze rozlišiti dva řádky: na jednom stojí písmena "a Cim" (frg. 1a), na druhém pak "faick Anthr" (frg. 1b). Druhý útržek nese v záhlaví číslici "3" (pravděpodobně číslo stránky) a na první řádce stojí zřetelné "Člověk neni" (frg. 2), zbývající text je nečitelný. Třetí útržek nese v záhlaví číslici "18" a zhruba uprostřed rozmazané inkoustové skvrny stojí slovo "neni" (frg. 3).

Jistě si, milý čtenáři, umíš představití ono rozbouřené srdce, zatajený dech a třesoucí se ruce, kdýž mi došlo, co asi držím autentické, dosud neznámé dílo velkého Mistra! Jak jinak totiž chápat nezaměnitelné "a Cim" (frg. 1a), než jako "Jára Cimrman"? Celá záležitost si však - již z ucty k Němu - žádala opatrný a odborný přístup

2. AUTENTICNOST AUTOGRAFU

Prvním krokem bylo potvrzení autorské atribuce. V úvodu zmíněné objevy z r 1991 již nezvratně stanovily, že Jára Cimrman v papežské koleji jistě pobýval, i když dnešní stav badání zcela vylučuje, že by šlo o Nepomucenum založené r 1929, jednalo se samozřejmě o kolej Bohemicum. Historické okolnosti tedy Cimrmanovo autorství nevylučují. Samy jsou však příliš obecné, než aby je i potvrdily.

Obrátil jsem se proto na předního odborníka ve věcech Pisma, kolegu V. Brože, který laskavě vyhotovil grafologickou analýzu, z níž pro stručnost cituji pouze závěr: "Z řečeného jasně plyne, že zkoumaný vzorek vykazuje ve vertikálách, horizontálách a kurvaturách 94, 3% shodu s již identifikovaným písmem Jára Cimrmana, což v grafologickém indexu konvergence představuje 2. nejvyšší třídu identity. Lze proto říci, že jde o autentický autograf."

3. PROBLÉM NÁZVU

Když bylo Cimrmanovo autorství nezvratně stanoveno, přistoupil jsem k otázce názvu dotyčného spisu. Titulní stránka - jako taková určená podle autorova jména - k tomu poskytovala údaj v podobě fig. 1b: "*fatick Anthr*". Z analogického úzu bylo možno předpokládati, že první úd titulu bude mít podobu adjektivní, druhý pak podobu substantivní. Problémem ovšem bylo, o jaká slova se asi jedná.

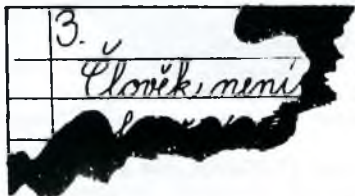
Soudobý nepomucenský specialista v jazyce latinském, vážený J. Kornek, postuloval hypotézu, podle níž Cimrman demonstroval v titulu vlastní erudici kompozicí latinizujícího adjektiva "fatický" (od *fatum*) a grecizujícího substantiva "anthropomorfismus". Podle něj tedy autor připravoval kristologický traktát nazvaný "*fatický Anthropomorfismus*", pojednávající o osudové nutnosti Božího připodobnění člověku (anthropo-morfizaci) v Ježiši Kristu, jakožto naplnění intratřinitárního nutkání/úradku (*dei*) rozlévající se lásky. Cimrman by tak předjímal pozdější práce Karla Rahnera a dalších.

Hypotéza je to jistě odvažná a zajímavá, avšak značně vykonstruovaná, nepravděpodobná a vůbec i jinak uhozená. Nejenom že nemá oporu v textu a nekonfrontuje se s fragmenty "*člověk nemí*" (fig. 2), "*není*" (fig. 3), nezapadá ani do celkového kontextu Mistrova díla, jehož totalní ignoranci vážený kolega Kornek demonstruje. Ostatně, o autorově erudici a vkusu by - narozdíl od Kornekova mínění - ona hybridní kompozice latinizujícího neologismu se složeným slovem řeckého původu docela jistě nesvědčila.

Váženému čtenářstvu tedy předkládám a v následující kapitole nevyvatně objasňuji hypotézu vlastní. Podle mého mínění se Cimrmanův spis nazýval "*Apo-fatická Anthropologie*". Tato domněnka přihlíží nejenom k fig. 1b, ale i k rekonstrukci Cimrmanových myšlenek obsažených ve fig. 2 a 3. Podotýkám, že v mé hypotéze Mistr dokládá skutečnou erudici a vkus, když se přidružuje jedine, řecké terminologie

4. CIMRMANOVA FILOSOFICKÁ ANTROPOLOGIE

Zachované zlomky vlastního Filosofova textu - "3": "člověk není" (frg 2), "18": "není" (frg 3) - mohly by na první pohled vésti k domněnce, že stojíme tváří v tvář zarputilému nihilismu. Ano, doba Cimrmanova byla i dobou Nietzscheho a jiných, potměšilejších a méně geniálních negátorů. Mistra však z takového myšlenkového postoje jistě nařknouti nelze: jeho pozitivní přístup k sobě samému je dobře znám a doložen (srov. např. jeho motto "Ať budoucnost bude jakákoliv, já zůstanu svým současníkem"). Ostatně, nepochází snad ze stejné doby výše citované "Mráz jako dialektický princip proteplení mezilidských vztahů", jehož veskrze kladný antropologický náboj je zřejmý i tomu největšímu tupci?

Všechny tyto úvahy nás nutí, abychom zachované fragmenty interpretovali ve smyslu Cimrmanovy filantropie. Zmíněné apoftegma zde tyčí cestu: skrze cosi negativního (Mráz = negace afermace = tepla) poukazuje k čemusi pozitivnímu (proteplení mezilidských vztahů =

negace negace = afermace). Cimrman si evidentně pomáhá svým oblíbeným dialektickým "úrokem stranou", který mu pomáhá přistoupit k řešení daného problému ze zcela neočekávané, ba až zarážející perspektivy.

Máme-li toto na paměti, pak porozumíme i tomu, že tam, kde si ostatní filosofové a jejich nohlodové v rámci antropologie kladou otázku: "co je člověk?" a na ni se snaží odpovědět, Mistr se táže, "co člověk není?".

Kdybychom nevěděli, s kým máme co do činění, mohl by se nám tento postup jevit jako irelevantní a iracionální, ne-li přímo hloupý redukcionismus. Co vlastně vím o člověku, vím-li, co není? Právě jen to, co není? Nebo i to, co je? Proč vlastně Cimrman volil laterální metodologii implicitní afermace skrze explicitní negaci?

Skutečně vyčerpávající odpověď by vyžadovala rozsáhlou a trpělivou meditaci, jež však dalece přesahuje nám uložené limity. Budiž tedy alespoň ve stručnosti řečeno, že by se musela ubírat reflexi nad spojením adjektiva "apofatická" se substantivem "antropologie". Jak známo, je ono adjektivum spjato původně s theologií Dionysia Areopagity: při nedokonalosti našeho poznání nesmírného Tajemství přibližujeme se k Bohu tím, že mu dáváme jména převzatá ze skutečnosti smyslové či spíše inteligibilní, jimž však je třeba negaci odejmout jejich omezení: můžeme tedy o Bohu říci spíše to, co není (*apofasis*), nežli to, co je (*katafasis*).

Cimrman, Areopagita filosofické antropologie, chtěl zřejmě tuto koncepci přenést na pole nauky o člověku. I zde negace odjímá limity afermaci - nikoli ovšem ve smyslu postmoderní skeptické soluce všeho daného, nýbrž ve smyslu superlativní afermace neomezeného pojmu. Náš Filosof měl zřejmě o člověku tak vysoké mínění, že se nespokojoval s katafatickým vymezením lidské esence (člověk je to a to), ale prorážel takto zkonečňující (de-finující) tezi její apofatickou in-de-terminaci (člověk není: frg. 2 a 3), jejímž posledním horizontem byla superlativní afermace supra-esenciálního člověka: *hyperanthropos*.

Tedy přece jenom Nietzsche? Přece jenom nihilistický *Ubermensch*? Nikoli! Nietzscheho Nadčlověk (marxistický Kolektiv) má *teprve přijít*, musí se jim *teprve stát*. Nadčlověk Cimrmanův je, protože člověk není. Chceme-li mermomoci hledati předchůdce

této úchvatné a velkorysé vize, obraťme se raději k intuici Pascalově (*l'homme passe infinement l'homme*), s níž se ovšem nedá srovnávat

5. ZIVĚR

Nosná myšlenka *Apofatické Anthropologie* Járy Cimrmana byla bezesporu hodna svého tvůrce. Ve své fragmentární podobě připomíná tajuplná moudra presokratiků, v nichž skutečnost jest utvářena ohněm, vodou, zemí a vzduchem, v nichž se jako Kykloповé potýkají *logos* a *chaos*. Ano, takový je náš Mistr.

Jeho pronikavý vhled do hlubin člověka snad ani nelze hodnotiti: zůstává stejně hyperbolicky rozevřený, jako jeho Nadčlověk. Přece však se nelze ubrániti dojmu, že náročný Autor sám se svým dilem zcela spokojen nebyl. Svědčí o tom jeho fragmentárnost: jako by na osmnácté stránce apofatického přístupu pohár Mistrovny trpělivosti přetekl a zpřetrhal nastolené souvislosti, jako by pramen jeho inspirace vyschl, takže se Cimrman utekl k červenému vinu v teorii i praxi... Takový bývá osud géniů!

Nemůžeme Mu však nebyti nevděční, že se s námi i po tolika letech o svou moudrost podělil.

Krkavčí důvěra

Jednou ráno vysílalo rádio krátkou reportáž, ve které hovořil chovatel zoologické zahrady o krkavcích a jejich zajímavém chování. Na krkavci je zajímavé především to, že je náš největší pěvec, i když by to zrovna do něho málokdo řekl. Zblízka na něm upoutá především pořádný zoban, kterým by byl schopný člověku rozrazit klidně i lebku. Chovatel se však v rozhovoru zmínil o jedné své zvláštní zkušenosti.

Poté, co odchoval jedno krkavčí mládě a to vyrostlo, všiml si, že když si spolu hráli, krkavec se začal zajímat stále víc o jeho oko. Chovatel pochopitelně dostal strach, protože stačí jeden úder a o oko může okamžitě přijít. Proto se kontaktu, který by mohl krkavce vést k takovému činu, ostražitě vyhýbal. Až teprve po mnoha měsících přišel na zvláštní věc, odpozorovanou z chování jiných dvou krkavců. Krkavec nechtěl svému druhu okno vyklopnout, ale „oklovat,, dotýkat se jemně špičkou zobáku okolí oka. Projevuje tím nejvyšším možným způsobem svou přízeň a své přátelství, i když to vypadá na první pohled dost hroživě: velký zoban a malé očko.

Chovatel se po dlouhém váhání konečně odvažil a umožnil svému příteli krkavci, aby i jemu mohl své přátelství takto projevit. Rozhodnutí nelehké. Když se k němu však odhodlal, nezklamal se a krkavec mu opravdu ani v nejmenším neublížil, jen jemně oklovoval oči. Chovatel si pak porídil naostřenou větvičku, se

Tento převyprávěný příběh jen potvrzuje, že bez důvěry není možné přátelství. Bez důvěry není možné opravdové přátelství ani mezi člověkem a Bohem. Jen je potřeba uvěřit, že i když se někdy Božího jednání bojíme, zvláště když miří do bolestivých a citlivých míst naší duše, že nám přesto nikdy neublíží. Dokázat by to pak měli obdobně i lidé mezi sebou navzájem.

Jiří Kaňa

Život ve fontáně

Po období volnosti letních prázdnin nastal s návratem oficiálního krmiče čas pravidelného režimu, který však s příchodem zimy přechází do postupné stmulosti.

Ryby, které se opět rozmnožily, plavou čím dál pomaleji a s klesající teplotou přestávají žrát. Želvy, které se opět nerozmnožily, jsou k vidění čím dál méně a postupně se zavrtávají do bahna na dně fontány, z kterého vylezou tak někdy v dubnu či květnu. Sumce po návratu z prázdnin ještě nebylo vidět, takže se opět pochybuje o jeho existenci vůbec. Jindy tak silně bující zelené kaly s velkými bílými květy obklopujícími stříkajícího amorka nyní přežívají jakoby v ústraní. Jeho služeb je využíváno zřídka. Chladná voda nemá totiž zapotřebí tak časté obměny jako v horkých letních měsících.

Život ve fontáně tedy očividně utichá. Vše odpočívá, nabírá síly, připravuje se... připravuje se k novému začátku roku 2000.

Tomáš Holý
- incaricato -
krmič želv a ryb

Víra a úzkost podle Jana 14,1-14

„*At' se vaše srdce nechvěje úzkostí*“ (v. 1). Asi jen ten, kdo zažil nějaké to chvění srdce, lidskou úzkost, strach, ví, o čem je v Ježíšových slovech řeč. Ví, co to je, když se chvěje nejen naše srdce, ale celá naše bytost, vše co jsme měli, vše co máme. Chvěje se naše víra, chvěje se celý svět a chvěje se i sám Bůh a zdá se, že snad ani vůbec není.

Nevím, zda někdo z nás byl vystaven nejtemnější zkušenosti opravdových mystiků, ale přesto asi každý z nás zažil či zažívá ve vlastním životě delší či kratší období většího či menšího *chvění srdce*, období úzkosti nebo, řečeno jednoduše, období těžkosti - at' už těch, co mají původ v nás samých, duchovních či duševních, či těch, co k nám přicházejí zvenčí. Ovšem těžkost, aby se mohla stát úzkostí, musí být taková, aby se vymykala našim dosavadním druhům a představám těžkosti, jaké jsme od Boha schopni přijmout, aby byla z oné temné oblasti, která je v našem nitru uzavřena nápisem *tak toto tedy ne*. Ale je-li tato oblast pak otevřena a vyvstane z ní úzkost, stane se to, co jsme se pokusili popsat na začátku - začneme se opravdu chvět a spolu s námi i vše, co máme, úzkost nás zcela ochromí, pronikne do každého našeho jednání, do každé naší myšlenky, je tím prvním, co nás navštíví při ranním probuzení, a posledním, s čím odcházíme spát, prožívání víry se nám stává nemožným, chceme-li se ztišit k modlitbě, už je tu příznak úzkosti zas, jdeme-li do kostela, ano, konáme-li dokonce svatou pouť, jde věrně s námi, je stále při nás.

A v těchto chvílích voláme k Bohu - *vždyť' nám slíbil „opět přijdu a vezmu si vás k sobě“* (v. 3). Ale to neznamená, že přijde hned a vyřeší všechny naše problémy. On není, jak ho bohužel někteří křesťané lidem v tíži rádi představují, jednoduchým, laciným a spolehlivým útekem od všeho těžkého, on není pouze nějakým duševním léčitelem a uzdravovatelem. Ježíš neříká *věřte v pomoc, která vám může od Boha přijít*, ale *„věřte v Boha“* (v. 1) - *věřte v to, že on je Bohem, že on je větší než každá naše těžkost, věřte, že i v slzavém údolí on je*.

Z následujícího rozhovoru Ježíše s apoštoly se můžeme přiblížit k tomu, co je víra. Kristus odpovídá Tomášovi *„Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne. Kdybyste znali mne, znali byste i mého Otce“* (v. 7). A zároveň o sobě říká *„já jsem ta cesta, pravda a život“* (v. 6). Apoštolové viděli Ježíše a z jeho slov a znamení měli rozpoznat, co se skrývá za jeho lidským bytím, za tím, co byli schopni vnímat, měli poznat Boha.

Ovšem my Ježíše nevidíme jako ti, kteří s ním žili, jako ti, kteří chodili spolu s ním a každodenně viděli jeho mocné činy a slyšeli slova jeho úst. Ale věříme-li, že on je tím nejvyšším zjevením Boha v námi vnímatelných formách (vždyť' co může být víc, než že sám Bůh - Boží Syn se ztělesní a stane se člověkem), pak i vše ostatní námi vnímatelné má účast na tomto ztělesnění Boha v Ježíši Kristu a vše ukazuje za sebe - at' už jde o stvoření, které nás obklopuje a jehož jsme sami součástí, běh dějin světa i našich osobních dějin, at' už jde o naši náboženskou zkušenost či o cokoli jiného - v tom všem a jediné v tom k nám Bůh promlouvá (*„nikdo nepřichází k Otci než skrze mne“* - v. 7) a v tom všem se pro nás ztělesňuje, abychom ho mohli být schopni vidět - *„Nyní ho už znáte a viděli jste ho ... kdo viděl mne, viděl Otce“* (vv. 7.9).

Mohli bychom tedy shrnout a vyvodit poučení, že i v dobách chvění srdce, v dobách úzkosti je třeba věřit, že Bůh je větší než každá lidská strast, a nejen čekat, že on nás rychle a bezbolestně všeho zbaví. K takovému víře je se třeba dívat kolem sebe s

onim smyslem pro duchovní rozměry skutečnosti a snažit se za ní vidět a rozpoznat Boha a jeho tajemné působení.

To je sice pravda, má to však jeden háček. Právě v oněch dobách těžkosti, jak jsme si už naznačili, něčeho takového většinou vůbec schopni nejsme. Náš duchovní zrak je úzkostí zcela zatemněn nebo dokonce přímo zaslepen, jeho smysly nevnímáme téměř nic, snad nanejvýš šedavé obrysy. To je ovšem hrozně málo, protože sítnice oka naší duše touží po barvách a jasu. A tak naše duše a s ní i celá naše bytost postupně chřadnou. Opouštíme duchovní život, přestáváme se modlit, vzdáváme to.

Vždyť také možná právě toto je dnes nejčastějším důvodem, proč lidé ztrácejí víru. Nejsou to už *lákadla světa* jako dřív (vždyť máme vpsledku všeho dost, aniž bychom kvůli tomu museli přestávat věřit), ale je to právě úzkost, strach, duchovní a duševní těžkosti, jimž se stěží kdo z nás může v dnešním světě vyhnout. Jak ale z toho ven, když už nám nezbývá nic jiného než spolu se žalmistou vzpomínat na dny duchovní radosti a lehkosti, kdy jsme chodili spolu se svým Bohem: „*Proč na mě zapomináš, proč musím chodit zármutkem sklíčen v sevření nepřítelů? Vzpomínám na to a duši vylévám v sobě, jak jsem se v čele zástupů brávil k Božimu domu, jak zvučně plesal a vzdával chválu hlučící dav, když slavil svátek.*“ (Ž 42,10.5). Jak se dostat z této situace, když na jednu stranu víme, že Bůh není jen divotvůrcem na zbavování úzkostí a těžkostí, a na druhou stranu velmi silně prožíváme, že právě ony se staly útrpným středem našeho života a jsou nám tím největším balvanem, překážkou života víry. Ta je ale zase předpokladem, aby Bůh mohl přeci jen jednou přijít a promluvit.

Že víra a prožitek víry je něco jiného a že opravdová víra začíná právě tam, kde končí její prožitek, to možná víme všichni. Ono se to ovšem snadno řekne, ale s uskutečněním a prožíváním tohoto přesvědčení je to mnohem těžší, protože naše duše prostě přirozeně touží po nebeské útěše a nyní ji nemá. Ale i přesto musí být toto vědomí rozdílu víry a prožitku víry naším nosníkem, východiskem a kvádrem nározním v dobách neútechy. Zde se totiž musíme dotknout a vzbudit dvě nedílné spolusestry víry - důvěru a věrnost. Důvěru, že Bůh přeci jenom snad jednou přijde a vezme si nás k sobě, abychom byli tam, kde je i on, vždyť právě proto od nás odešel, aby nám tam připravil místo (srov. vv. 2.3), důvěru, jejímž pokrmem, oporou a jistotou bude právě to, co jsme s Bohem prožili v dobách, kdy jsme se „*v čele zástupů brávali k Božimu domu*“. Vzbudit a snažit se o věrnost, že budeme i nyní dál a dál chodit *k Božimu domu*, být třeba jen ze setrvačnosti, ze zvyku, byť už ne *v čele zástupů a s radostným zpěvem*, ale přesto všechno zůstaneme věrní, protože jen tak potom nepřehlédneme, až Bůh opravdu přijde a povolá nás ze tmy ke svému podivuhodnému světlu (srov. 1Petr 2,9), protože on se zase do Božího domu vrátí a my ho tam potkáme a budeme moci slyšet jen tehdy, když tam na něj budeme čekat.

Ale buďme Bohu za období úzkosti vděční, protože jen tak může zrát naše víra a také jen tak budeme moci rozumět lidem, kteří půjdou tímto slzavým údolím po nás a budou třeba potřebovat naši pomoc.

A nečekejme tedy, že Bůh po první naší modlitbě hned přijde a mávnutím záračného proutku nás všeho těžkého, všech úzkostí, strachu a trápení zbaví. Třeba přijde hned, ale třeba také ne. Možná přijde za týden, možná za měsíc, možná za rok... Ale věrme, že jednou přijde určitě, protože nám to slíbil.

PODĚKOVÁNÍ

Během podzimních měsíců se mnoho věcí v Nepomucenu podivuhodně měnilo: nefungující dveře se začaly otvírat, temné kouty dílny prohlédly a bystrému pozorovateli neunikla spousta nesamozřejmých maličkostí. A to vše díky trpělivé a vytrvalé práci pana **Jana Uváčka**. Srdečně děkujeme!

GRATULACE

Biskupské svěcení

Mons. ThDr. Petr Esterka, pomocný biskup brněnský, na biskupa vysvěcen 11. 9. 1999 v Brně

70 let kněžství

ThDr. Eduard Broj - 21. 12. 1999, diecéze Plzeň

50 let kněžství

Mons. ThDr. Josef Benáček - 4. 3. 2000, Řím

ThDr. Alois Krchňák - 4. 3. 2000, Německo

ThDr. František Štaud - 4. 3. 2000, diecéze Brno

90 let života

ThDr. Anton Janko - diecéze Eichstadt, Německo

60 let života

P. Martin Suitaň - 9. 11. 1999, USA

ÚMRTÍ

ThDr. František Novák - 10. 9. 1999, diecéze Hradec Králové

Mons. ThDr. Jozef Medový - 11. 10. 1999, Itálie, bývalý
vicerektor Nepomucena

R. I. P.

